

Seveda pametna je bila, govorila pa vendar ni Lovričkova Sirka. Tonček ni mogel niti opaziti kake nevarnosti, zakaj kobila je drvila z njim bliskovito skozi vas; on je pa menil, da prav gotovo vsi gledajo za njim — junaškim jezdecem in se mu čudijo: »A? Še v šolo ga niso zapisali, pa kaj zna!« In ponosno kot Radecki, ko je premagal Lahe in se zmagovito vračal v Milan, se je držal pokonci in samo obžaloval, da je tako blizu domača hiša in z njo konec njegove slave.

Izpočita žival menda kakor nalašč zahrže veselo na domačem dvorišču. Vsak, kdor le more, prihiti gledat, kaj se je zgodilo tako slovečega, da je celo Sirka vesela.

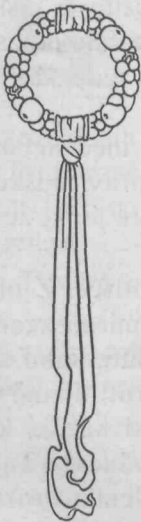
In vsi so videli, kako je kobila nagloma zletela naravnost v hlev. »O-o-oh!« se začudijo in zavpijejo vsi. Sirka je namreč na pragu spodobno sklonila glavo, da ni z njo zadela ob zgornji podboj, a Tončku tega ni mogla povedati, zakaj kakor je bila pametna, govoriti le ni znala. Tonček se je kot Radecki držal preveč moško na kobili, nego da bi se bil utegnil ukloniti, zato je pa zdrsnil po kobilinem hrbitišču prav naglo in brez vse nesreče na tla...

Na glas se je jokal, ker je vsa slava tako hitro minila in tako žalostno končala.

Prav nič več moški ni bil tisti večer.

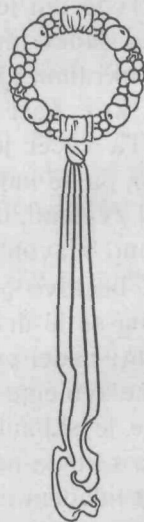
Ko je tisto jesen potem srečno prestopil šolski prag, se je rad pohvalil, da že zna to in ono, ali da je bil tudi že jezdec, tega ni pripovedoval nikoli.

Materi.

*Tam sniva srce,
ki resnično, odkrito
ljubilo me je,
ki edino je znalo
za moje gorje,
ki težke bridkosti
in boli vse —
od sina je vzelo
na svoje roké. —*

*Le spavaj tiho spanje,
le sanjaj sladke sanje —
i moje srce zdaj
tiho gre nazaj
in misli, misli nanje . . .*

Tone Rakovčan.